

קובץ

תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת ואתחנן שבת נחמו תש"ע

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש מנחם אב תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת ואתחנן שבת נחמו ה'תש"ע

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' צ"ט, המדבר על הפסוק ואתחנן אל ה', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (דברים ג'): ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר, דהנה האדם צריך להתפלל בדביקות גדול להשם יתברך, אך אם לפעמים יש עת, שאינו יכול להתפלל בדביקות, אל יאמר איני מתפלל כלל, מאחר שאינו יכול לכוון כראוי ולהתפלל בדביקות, והתפילה אינה מקובלת, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות לד:): על רבי חנינא בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים ואומר, זה חי וזה מת, אמרו לו, מנין אתה

יודע, אמר להם, אם שגורה תפלתי בפיו, יודע אני שהוא מקובל ואם לאו, יודע אני שהוא מטורף, וזהו על דרך שאמרנו, אם בדביקות, שאזי התפלה שגורה ומרוצה בפיו, מקובלת, ואם לאו, חס ושלום, להיפוך, אף על פי כן אל יאמר האדם כן, אלא יתפלל תמיד, ואם לא יוכל להתפלל בדביקות כראוי, יתפלל בכל כח, כי בעת שיתפלל בדביקות כראוי, אזי יעלה כל התפילות עם התפלה ההיא שהתפלל כראוי, וזה: ואתחנן אל ה' תמיד, בין בדביקות בין שלא בדביקות, בעת ההוא לאמר, היינו בעת שאזכה להתפלל בדביקות, שהוא בחינת שגורה תפלתי בפיו, והיינו בעת ההוא לאמר, שהדיבורים נאמרים ומרוצים בפיו מחמת שמתפלל בדביקות, אז יעלה כל התפלות שהתפלל עד עתה, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מצות תפילה היא מצוה חשובה ועליונה מאד, ולפי שיטת הרבה ראשונים (רמב"ם ספר המצוות מצוה ה', ספר החינוך מצוה תל"ג), היא מצות עשה מדאורייתא, וכמו שכתוב (דברים י"א) ולעבדו בכל לבבכם, ודרשו חכמינו הקדושים (ספרי שמ) איזהו עבודה שבלב, זו תפילה, וחכמינו הקדושים תיקנו לנו שלש תפילות בכל יום, שחרית מנחה וערבית,

שיסודן מן האבות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות כ"ו:): תפילות אבות תקנום, כי אברהם תיקן תפילת שחרית, ויצחק תיקן תפילת מנחה, ויעקב תיקן תפילת ערבית, ויש אומרים (שם) תפילות כנגד תמידין תקנום, שחרית כנגד תמיד של שחר, מנחה כנגד תמיד של בין הערבים, וערבית כנגד איברים ופדרים הקריבים על המזבח כל הלילה, ולכן צריך להזהר להתפלל את שלשת התפילות בכל יום בעתן ובזמנן, ואפילו שיש שיטות בגמרא (ברכות כ"ז:). שתפילת ערבית רשות, אבל כבר מבואר בפוסקים (עי' שולחן ערוך אורח חיים ס"י רל"ו), שישראל כבר קיבלו עליהם חובה, ואסור לזלזל בשום אחת מהן, ומי שמזלזל בתפילה הוא כמבזה דברי חכמים, והמבזה תלמיד חכם, נקרא אפיקורוס רחמנא ליצלן) (סנהדרין צ"ט:), ולכן צריכין לדקדק מאד להתפלל כל שלשת התפילות בבית הכנסת ובמנין דייקא, ולא להסתכל על שום מונע ומעכב, וגם לא לומר, "עכשיו איני יכול להתפלל בדביקות, ולכן לא אתפלל כלל", כי אסור לומר כן, רק צריכין להתפלל תמיד, בין בדביקות ובין שלא בדביקות, וכשיבוא עת שיתפלל בדביקות כראוי, אזי יעלה תפלה זאת, כל התפילות שהתפלל מקודם שלא בדביקות, וכולן תעלינה ביחד לעשות כתר למלך מלכי המלכים הקדושים ברוך הוא.

ורביז"ל נותן דוגמא של תפילה בדביקות, כגון תפילת רבי חנינא בן דוסא, כשהיה מתפלל על החולים והיתה תפילתו שגורה בפיו, ידע שהוא בדביקות ותפילתו מקובלת, אבל כשלא היתה תפילתו שגורה בפיו, ידע שהוא מטורף, ואף על פי כן היה מתפלל בכל עת, בין כשהיתה שגורה תפילתו ובין שלא היתה תפילתו שגורה בפיו, ועל ידי זה בא לידי דביקות גדולה, והיה עושה נסים רבים בתפילתו) ע"י מסכת תענית כ"ד:- כ"ה. (, וכן הוא אצל כל אדם, כשמרגיל את עצמו לדבר הרבה אל הקדוש ברוך הוא, ומכריח עצמו להתפלל תמיד, בין בדביקות ובין שלא בדביקות, אזי סוף כל סוף יבוא לידי לתפילה בדביקות, ותהיה תפילתו מקובלת, מה שאין כן אם אינו מכריח עצמו להתפלל כשאינו בדביקות, אזי כל מושג התפילה נעשה מזולזל אצלו, ואף פעם לא יבוא לידי דביקות אמיתית, ולכן אשרי המרגיל עצמו להתפלל אל השם יתברך בכל עת, ומקשר עצמו אל תיבות התפילה כפי העת והזמן שהוא עומד בה עכשיו, כי על ידי זה יזכה לבוא סוף כל סוף לידי דביקות התפילה, ולפעול כל משאלות לבו לטובה לפני השם יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

וסיפר מוהרא"ש נ"י, שפעם בא בחור אחד לעיר ראדין באמצע החורף לראות את החפץ חיים ז"ל לעת זקנותו, ולקבל ממנו ברכה, והגיע שם באמצע הלילה כשהיה הקור גדול, ולא ידע לאן לפנות באמצע הלילה, ופתאום ראה שבאחד הבתים דולק האור, ודפק על הדלת, ופתח יהודי את הדלת, וראה שבחור עומד שם בתוקף הקור, ותיכף ומיד הזמין אותו להיכנס לפנים, ונתן לו כוס חמין, וגם לאכול קצת, ושאל אותו מה הוא מחפש בעיר ראדין, ואמר לו הבחור, שבא במיוחד לראות החפץ חיים ולקבל ממנו ברכה, ואמר לו בעל הבית, אני חתנו של החפץ חיים, ועכשיו באמצע הלילה ואי אפשר להיכנס אצלו, ולכן תלון אצלי הלילה, ומחר בבוקר אחר התפילה, אקח אותך אל חותני החפץ חיים, ותוכל לקבל ממנו ברכה, ונתן לו בעל ההבית מטה טובה לישן עליה, ותיכף ומיד נכנס הבחור למיטה והרגיע עצמותיו השבורות מרוב טילטול הדרך, ושמח מאד על אשר מחר יזכה לקבל פני החפץ חיים, אבל פתאום נזכר שעדיין לא התפלל תפלת ערבית, ולא היה יכול להחליט מה לעשות, לצאת מן המיטה ולהתפלל היה קשה לו מאד, כי היה טוב וחם לו תחת השמיכה, אבל לא להתפלל גם כן אינו נכון, והחליט בדעתו היות שתפלת ערבית רשות, יתפלל כך במיטה תחת

השמיכה, והתחיל להתפלל במיטה, אבל תיכף ומיד נרדם בשינה באמצע ברכה ראשונה, וכשקם כבר האיר הבוקר, והלך לבית הכנסת עם המארח שלו.

הבחור האריך קצת בתפילת שחרית, כי התפלל פעמיים תפילת שמונה עשרה, אחת להשלים תפילת ערבית של אתמול, ואחת של שחרית, ואחר כך אמר לו חתנו של החפץ חיים ז"ל שעכשיו יקח אותו לראות את החפץ חיים, ובאו לבית החפץ חיים, והחפץ חיים ז"ל היה שוכב במיטה עם פניו אל הקיר, כי זה היה לעת זקנותו והיה חלש קצת, ואמר לו חתנו שהגיע בחור לראות אותו ולקבל ברכתו, ולא זז החפץ חיים ז"ל ממקומו ולא פנה אליו כלל, ואמר לו חתנו עוד הפעם, שהגיע בחור ממרחקים במיוחד לראות החפץ חיים ולקבל ממנו ברכה, ופתאום ענה ואמר החפץ חיים ז"ל בלי לפנות ראשו מן הקיר, הלא מי שמזלזל בתפילה ומבזה דברי חכמים הוא בכלל אפיקורוס רחמנא ליצלן, ואיך ירמה עצמו עם טענה ש"תפילת ערבית רשות", הלא להלכה קיבלו ישראל עליהם כחובה, והבחור הבין תיכף ומיד, שהחפץ חיים ז"ל הרגיש ברוח קדשו שלא התפלל תפילת ערבית אתמול בלילה, והתחיל לבכות מאד שהוא מתחרט על מה שעשה, ואף פעם לא יעשה כן, וקיבל על עצמו שיזהר מאד בכל התפלות תמיד, ורק

אז פנה אליו החפץ חיים ז"ל ובירך אותו, והבחור קיים הבטחתו, ומאז והלאה היה נזהר בתכלית הזהירות להתפלל כל השלש תפילות כראוי.

גם סיפר מוהרא"ש נ"י, שפעם בא איש אחד אל החפץ חיים ז"ל, והתלונן לפניו שיש לו צרות רבות ויסורים גדולים רחמנא ליצלן מבית ומבחוץ, וכבר התפלל הרבה אל השם יתברך אבל עדיין לא ראה ישועה, והחפץ חיים ז"ל שהיה מתבודד גדול, ועסק הרבה בתפילה, ענה ואמר אליו, לך מהר והבא לי ספר תהלים שלך! והאיש ההוא רץ מיד לביתו והביא אל החפץ חיים ז"ל את ספר התהלים שהיה רגיל לקרוא בו, אזי עלה החפץ חיים ז"ל על כסא והוציא מארון הספרים ספר תהלים שהיה קרוע וקמוט מאד, וכל הדפים היו חומים ומלאים מכתמים של דמעות, והניח אותו על השולחן סמוך לספר התהלים שלו, וענה ואמר לו, הרי תראה את החילוק שבין ספר התהלים של אימא שלי ע"ה לבין ספר התהלים שלך, ואם כן, איך אתה יכול לומר "שכבר התפללתי הרבה ולא נעניתי", צריכין להתפלל הרבה בכל עת, והשם יתברך בוודאי שומע תפילת כל פה ויענה לנו, רק צריכים סבלנות ואריכת אפיים, ולבסוף זוכים לראות ישועה... השם יתברך יזכינו לעסוק בתפילה בכל

עת, ולשפוך לבינו לפניו כמים, עדי נזכה לראות
בגאולתן ובנחמתן של ישראל במהרה בימינו אמן
ואמן.

סעודה שלישית פרשת ואתחנן שבת נחמו ה'תש"ע

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר
מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי
דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ק"ע המדבר
מן צרות שמאירים הצורה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, **כתיב** (תהלים ג) ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי וכו', כי כל אחד לפי נשמתו ולפי עבודתו, כך יש לו יסורים, יש שיש לו יסורים מבניו ומאביו ומשכן, ויש שהוא במדריגה גדולה ממנו, ויש לו יסורים משכנים רחוקים, ויש גדול ממנו ויש לו יסורים מכל העיר, ויש גדול מאד ויש לו יסורים מכל העולם, וכל אחד על ידי היסורים נושא עליו האנשים שיש לו יסורין מהם, כי כשיש לו יסורין מהם, הוא נושא אותם עליו, אך איך אפשר לחומר לישא עליו כל כך אנשים, אך על ידי היסורין נכנע גופו, כי כל היסורין נקראים צרות, על שם שהם מצירין ומעיקין להגוף, וכשנכתת הגוף על ידי הצרות, על ידי זה מאירה ונתגדלה הנפש, כי בהכנע החומר תגדל הצורה, וכמו שכתוב בזוהר (שלח קס"ח): 'אעא דלא סלק ביה נורא מבטשין לה, גופא דלא סלק ביה נהורא דנשמתא' וכו', ועל כן נקראת צרה לשון צורה, כי על ידי הצרה נכנע הגוף ומאירה הצורה, נמצא שעל ידי זה שיש לו יסורין וצרות מאירה הצורה, היינו הנפש, והנפש אפשר לה לשאת עליה כמה וכמה אנשים, וזה: "ה' מה רבו צרי", כל מה שנתרבין צרי, "רבים קמים עלי", כי על ידי זה אני

נושא ומקיים ומרים רבים לשרשם, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה בתורה זו את עוצם מעלת האדם שזוכה להחזיק מעמד בכל מה שעובר עליו בחיים, ואינו קורא תגר על הנהגותיו יתברך, רק מקבל הכל באהבה, כי איש כזה, סוף כל סוף יזכה שיאיר צורת נשמתו באור אלקותו יתברך, ויזכה שתזדכך חומריות גופו, עד שיגיע למעלת המלאכים, שעליהם נאמר (תהלים ק"ג) גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו, ואיתא בזוהר הקדוש (לר לר ז). אליו אנו דמתגברין על יצריהון, אינון דמיין למלאכין ממש) אלו שמתגברין על יצרם הם דומין למלאכים ממש,) ועליהם נאמר "עושי דברו לשמוע בקול דברו", 'אינון זכין למשמע קלין מלעילא', הם זוכין לשמוע קולות מלמעלה,) כי מי שמזכך חומריות גופו, ומגביר צורת נשמתו, זוכה לשמוע כרוזין עליונים מן השם יתברך, מה שאין בני אדם אחרים שומעים כלל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ט וסי' ל"ג), וכענין שנאמר אצל משה רבינו (במדבר ז') וישמע את הקול מדבר אליו, ואמרו חכמינו הקדושים (ספרא פרק ב'), קול לו, קול אליו, משה שומע וכל ישראל אינם שומעים, כי תכלית הצרות והיסורין שעוברין על האדם בימי

חייו, היא רק להכניע חומר גופו ולהאיר צרות נשמתו, וכל מה שאדם מקבל יסוריו באהבה, ובורח רק אל השם יתברך ברחמים ובתחנונים שיפדה אותו מכל צרותיו, על ידי זה מזדככת חומריות גופו, והצרה מתהפכת לצורה, שגופו וגם נשמתו מתחילים להאיר באור אלקותו יתברך, והצורה עליונה מאיר בה עד שכל חומריותו מזדככת לגמרי, וזוכה לשמוע כרוזים עליונים מלמעלה.

גם יש כח באדם להפוך כל מה שעובר עליו "שלא כסדר", ולעשות אותם "כסדר", כי למה הולך לאדם "שלא כסדר"? מחמת שיש לו גדלות (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב), ואינו מכניע הרצון שלו אל רצון השם יתברך, אבל תיכף ומיד שמבטל רצונו וחומריות גופו, אל השם יתברך, הכל הולך לו "כסדר", שזהו סוד הפסוק (תהלים קל"ט) אחר וקדם צרתני, שהקדוש ברוך הוא ברא אדם בשני אופנים, "אחר וקדם", אחר הוא כשהולכים ימי חייו שלא כסדר, ונדמה לו שהכל הולך "אחר", ו"קדם" הם הימים שהולכים "כסדר", ועל כל אדם לדעת, שבין אחר ובין קדם הכל מהקדוש ברוך הוא, כי רוצים לראות איך שיחזיק מעמד וימצא אלקותו יתברך אפילו כשקשה וצר לו, ואם יחזיק מעמד באמת אזי יתהפך הכל ל"כסדר"

נפלא, ולכן אשרי מי שאינו נופל בדעתו כלל כשעוברים עליו צרות ויסורין רחמנא ליצלן, רק בורח בכל פעם אל השם יתברך ברחמים ובתחנונים, ואומר אליו יתברך: "אני מכיר שהכל ממך יתברך לבד, כדי לזכך גופי ונשמת", כי אז יזכה להגיע אל מעלה עליונה מאד, ולהיות דבוק בחי החיים בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (דברים ד') **בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד הוי"ה אלקיך ושמעת בקולו, ויש לדקדק, הלא בפסוק הקודם כתיב כבר "ובקשתם משם את הוי"ה אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך", ומה מוסיף כאן בכפל הדברים, אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי הפסוק הזה מגלה סוד תכלית הצרות והיסורין, שדייקא על ידם זוכין למצוא אלקותו יתברך, ולשמוע קולות עליונים מלמעלה, שזהו "**בצר לך**", כשצר לך, ועוברים עליך צרות ויסורין שונים, רחמנא ליצלן, אז "**ומצאוך כל הדברים האלה**" שתזכה להגיע לכל ההשגות הקדושות האלה, וגם "**באחרית הימים**", כשהולכים ימי חיך בצורת "אחור", שהכל נראה לך "שלא**

כסדר", אבל אם תחזיק מעמד, תזכה "ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו" שתזכה לשוב עד ה' אלקיך ותשמע קולות מלמעלה, כי תבין היטב שכל מה שעובר עליך, הוא רק כדי לזכך את חומריות גופך, ודייקא על ידם תזכה להגיע אל מדריגה והשגה עליונה.

ואמר מוהרא"ש ש"נ", שהיום י"ג מנחם אב, הוא ההילולא של הרה"ק רבי נתן נטע שפירא בעל "מגלה עמוקות" זי"ע, שזכה בימי חייו למעלה והשגה עליונה שהיה שומע כרוזים מלמעלה, והיה אליהו הנביא מתגלה אליו פנים בפנים, וכמו שחרוט על מצבתו בעיר קראקא "הוא שאומרים עליו שדיבר אתו אליהו פנים אל פנים", והיה בדורו של הב"ח ז"ל שכיהן אז כרב בעיר קראקא, אבל ה"מגלה עמוקות" היה בורח מכל מיני פירסום ורבנות, רק היו שאלות מיוחדות כמו הלכות טריפות וכיוצא בהם שנהגו לשאול את ה"מגלה עמוקות" דייקא, ופעם הלך הב"ח ברחוב וראה שני אנשים הולכים ופניהם מאירות כשמש בצהריים, ואחריהם ראה עוד ארבעה אנשים, אחד מבוגר ושלושה צעירים, ופניהם שחורות ומכוערים ביותר, והארבעה האלו רצו אחרי שני האנשים אבל לא הצליחו להשיגם, ומיד נעלמו, אז

ניגש הב"ח ז"ל אל האנשים המכוערים ונתן להם שלום ושאל אותם מי הם, ולא רצו לענות, עד שאמר להם הב"ח ז"ל, אני הרב של העיר הזאת ואתם מוכרחים לענות לי, אזי ענו ואמרו לו ארבעתם, אנחנו גיחזי ושלושת בניו, ושאל אותם הב"ח ז"ל, ומי הם שני האנשים שרצתם אחריהם? וענו לו, הם אליהו הנביא ואלישע הנביא, וזה אחד מהענשים שלנו שאנחנו תמיד רצים אחרי אלישע, אבל איננו מצליחים להשיגו, ושאל אותם הב"ח ז"ל, ואיפוא הלכו אליהו ואלישע עכשיו? וענו להם, שהם הלכו אל בעל ה"מגלה עמוקות", ואז הלך הב"ח ז"ל אל ה"מגלה עמוקות" ואמר לו, אני יודע שאליהו הנביא נמצא אצלך, ואני מבקש אותך שתשאל אותו למה איננו בא אלי, ושאל המגלה עמוקות את אליהו הנביא, ואמר לו, שהיות שהב"ח הוא הרב של העיר, ומוכרח להשתמש לפעמים עם מדה קטנה של גאווה כדי שלא יזלזלו בו בני העיר, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ה.). תלמיד חכם צריך שיהא בו אחד משמונה בשמינית, לכן אי אפשר לי להתגלות אליו...

וסיפר מוהרא"ש נ"י שה"מגלה עמוקות" ברח תמיד מכל מיני פירסום, ופעם החליט בדעתו שעוזב את העיר קראקא להתיישב בעייירה קטנה כדי שיהיה

יותר פנוי לעסוק בתורה ובעבודת השם יתברך, ופתאום בא לפניו דין תורה, של עני עם עשיר, והציעו טענותיהם לפניו, העשיר טען שראה העני מתפרנס ממאפייה קטנה של "בייגלעך", והרוויח מעט ובטרח גדולה, והבין שהוא איש ירא שמים ועובד השם יתברך, ולכן הציע לו לעשות עמו שותפות, העשיר יספיק לו פרנסה, והעני יעסוק כל היום בתורה בלי שום דאגה, וכן עשו, אבל כעבור שלשה חדשים התחרט העני ורצה לחזור לחנותו, אבל העשיר לא הסכים לזה, ואז טען העני, כשהתפרנסתי מן החנות לא הסחתי דעתי מן השם יתברך אף לרגע, כי כשטחנתי הקמח ביקשתי מהשם יתברך שיצא קמח טוב ונקי, וכשהדלקתי את התנור, התפללתי להשם יתברך שהעצים יהיו טובים להבערת התנור ואפיית הבייגלעך, ואחר כך התפללתי שאצליח למכור כל הסחורה שלי, והייתי תמיד דבוק בהשם יתברך, אבל כאשר התחלתי לשבת בבית המדרש במנוחה ושלוה ופרנסתי היתה מזומנת לי, ראיתי שאני שוכח מהשם יתברך חס ושלום, על כן אני רוצה לחזור לחנות שלי, כי טוב לי אז מעתה, כששמע ה"מגלה עמוקות" את הטענות של שני האנשים האלו, ענה ואמר, אם נמצאים בעיר קראקא יהודים קדושים כאלו, איני עוזב את העיר,

וכן היה, שנשאר שם, ומנוחת כבודו שם בבית העלמין הישן על יד בית הכנסת של הרמ"א ז"ל, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

עוד סיפר מוהרא"ש נ"י, שבימי ה"מגלה עמוקות" זי"ע היה עשיר גדול בעיר קראקא שהיה נוהג בכל יום בדרך הילוכו לבית המדרש לחלק צדקה בשפע גדול לכל העניים שעמדו משני צדי הרחוב, ובין היהודים העניים גם דחף עצמו גוי אחד עני שהיה גם מקבל בכל יום נדבה מן העשיר, פעם בא הגוי העני אל העשיר ואמר לו, תדע, שגויי הסביבה מתכוננים להתנפל על העיר קראקא להרוג ולשדוד את כל יהודי העיר, רחמנא ליצלן, ומחמת שאתה תמיד נותן לי צדקה ביחד עם כל העניים, אני מגלה לך זאת, אבל אל תגלה לאף אחד שאני גיליתי את הסוד, ורץ העשיר אל ה"מגלה עמוקות" ואמר לו מה שסיפר לו הגוי, ואמר ה"מגלה עמוקות" שלא יפחד כלל, רק שילכו כל היהודים באותו לילה לבית הקברות, ויתלבשו בבגדים ובטליתות לבנים כמו תכריכים, וכל אחד יחזיק נר דלוק בידו, וכשיתקרבו הגויים יקומו כולם ויצאו לקראתם, וכן עשו, וכשהתקרבו הגויים וראו שהנה פתאום קמו המתים מקבריהם, נפל עליהם פחד גדול, ומרוב בהלה החלו לברוח, ונפלו

אחד על השני ונפצעו הרבה, וגם רבים נפלו אל תוך הנהר שעבר על יד בית הקברות ונטבעו, והיהודים ניצלו, זכותו של בעל ה"מגלה עמוקות" יגן עלינו ועל כל ישראל, ונזכה לזכך חומריות גופינו ולהאיר צורת נשמותינו עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

